

AYNASIZ GÜZELİN MASALI

Dođu Yücel

Sevgililerin öpüşürken gözlerini neden kapattığı ezelden beri bir merak konusudur. İnsanoğlu bu gizemli duruma tarih boyunca psikolojik, sosyolojik, fizyolojik, romantik birçok açıklama getirmeye çalışmıştır ama hiçbir açıklama tam anlamıyla tatmin edici olmamıştır. Çünkü sevgililerin öpüşürken gözlerini kapatmasının ardındaki asıl sır, hayattaki tüm bilinmeyenlerin açıklamaları gibi bir masalda gizlidir.

Bu ağzı sıkı, sırdaş masalımız, çok eski zamanlardan birinde, bildiğimiz diyarların çok uzağında, kat ettiğimiz yolların tam tersinde, pusulanın ibresinin göstermediği, atlasta yer almamış, antik efsanelerde sözü edilmemiş, yeşil mi yeşil, güzel mi güzel bir gezegende geçmektedir.

Kendisi kadar güzel olmasın, güzelce bir yıldız sisteminde döner durmuş bu gezegen. Fakat o kadar harika bir gökküresiymiş ki bu Dünyâ dedikleri, bir süre sonra bir yıldızın etrafında dönmeyi gururuna yedirememiş ve çaktırmadan galaksinin ücra bir bölgesine çekilerek, kendi etrafında çizmiş yörüngesini.

Tanrılar, bu narsist gezegenin kendini beğenmişliğini, bencilliğini, şımarıklığını cezalandırmaya karar vermişler. Bu amaçla Dünyâ'daki yansıma yapan tüm doğa nimetlerini, cisimleri ve madenleri bir bir bozmaya başlamışlar.

Yıllardır galaksinin kalabalığından, gürültüsünden uzak, kendine özel yörüngesinde dönüp duran gezegende ayrıcalıklı birer canlı olmanın keyfini süren Dünyâliler önce aynalarının karardıklarını fark etmişler. Ne kadar bezle silseler de, zımparayla parlatsalar da, fayda etmemiş, aynaları onları yansıtmaz olmuş. Hemen telaşla parlak camlarda aramışlar yansımalarını. Camların yavaş yavaş matlaştığını ve yansıtmayı bıraktıklarını hüsrarla izlemişler. Bunun üzerine Dünyâliler, hemen deniz kıyılarına, göllere, su birikintilerine akın etmişler, orada kendilerini görüp rahat bir nefes almışlar ama çok geçmeden gezegendeki gölleri, denizleri, nehirleri buz tutmuş. Dünyâ vatandaşları, dev çekiçlerle buzları kırıp onları eski hallerine getirdiklerinde ise hayal kırıklıklarının en büyüğünü yaşamışlar; sular o kadar berrak ve pürüzsüzmüş ki, dipteki balıklar ve deniz bitkileri akvaryum netliğinde görünüyormuş. Bu çok

güzel bir manzara olsa da suyun yüzeyinin yansıtma özelliğini yitirmesi insanları üzüntüye boğmuş.

Dünyâlilar son bir ümit, bir koşu evlerine dönmüşler, mutfak çekmecelerini açıp kaşıklarına sarılmışlar. Kaşıkların dışbükey çanaklarında çarpık çurpuk yansımalarına bakarak kendileriyle hasret gidermişler. Fakat kaşıkları atladıklarını fark eden tanrılar hemencecik tüm kaşıkları beyaza bulamışlar, Dünyâliların kendilerini görme şansını alıvermişler ellerinden.

...